

WENCHE THINNESEN
VOGTMANN

FORÅRETS KOMME

Novelle

FORÅRETS KOMME

© 2025 Wenche Thinnesen Vogtmann

AF SAMME FORFATTER:

- OSCAR, MIG OG TØSERNE, FACET (1997)
LIVETS OMSTÆNDIGHEDER, MELLEMGAAARD (2015)
OS IMELLEM, BRÆNDPUNKT (2017)
BEGÆRETS SIDER, NOVELLEBIDRAG, FORFATTERSKABET.DK (2019)
UDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2020)
INDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2021)
KVINDEFANTASIER III, NOVELLEBIDRAG, POLITIKENS FORLAG (2021)
BARE EN DAG UDEN, BRÆNDPUNKT (2021)
VERDEN ER STØRRE END HER, NOVELLEBIDRAG, LEITURA (2022)
OS, NÅR VI ER SAMMEN, BoD (2024)

FORÅRETS KOMME

Jeg vågner ved, at jeg fryser. Dynen er gledet ned på gulvet. Jeg hiver den tilbage i sengen og kigger over på dig. Du ligger på maven kun iført underbukser og snorker. Din dyne er gledet lidt ned og har efterladt din ryg bar.

Jeg tænder natlampen for nemmere at kunne betragte dig. Du er så hel, selvom den seneste tid har ramt dig. Din skønhed er intakt, selvom om du ikke længere er helt ung. Engang elskede jeg din sprælskhed og snaksalighed ubetinget. Nu er du tit stille, eftertænksom og tavs.

Jeg fryser stadig. Min natkjole er vist mere til pynt end til gavn. Jeg lægger mig op ad dig. Dit ansigt virker så ubekymret, når du sover. Jeg ligger og betragter dig længe. Tiden er min alene.

Gad vide, hvornår det er bedst at fortælle børnene det? Jeg har ingen anelse, om der overhovedet findes et tidspunkt som kan kaldes for passende. Vi er nok bare nødt til at opfinde et sammen snart.

Jeg lader mig friste og kører pegefingern hen over dit store modermærke. Det fylder halvdelen af din ryg.

Jeg har altid syntes, at det ligner en vulkanø. Som unge digtede vi historier over det. Vi forestillede os, at vi strandede på

øen og var der helt alene. Jeg mærker et sug i maven ved erindringen. Vi skulle aldrig have forladt den ø.

Hvor er det i grunden længe siden, at jeg har nærstuderet dit modermærke. Det ligner sig selv, omend der er begyndt at vokse sorte hår ud fra det. Hvor underligt, at jeg ikke har lagt mærke til det før nu. Tiden har været for knap de senere år.

Jeg får lyst til dig, men jeg ved, at det er upassende. Jeg bider det i mig og kører i stedet pegefingeren op i din nakke. Dit mørke hår er begyndt at gråne flere steder. Det ser flot ud. Du trækker skuldrene op i nakken, da jeg drejer pegefingeren rundt om en af dine nakkekrøller. Jeg smiler ved synet. Du vender dig om på ryggen. Du er stadig en smuk mand. Dine hår på brystet er snart mere grå end mørke. Det passer til dig. Lysten til dig vender tilbage.

Jeg trækker dynen så meget af dig, at jeg kan se dine underbukser. Synet af dem overrasker mig på ingen måde. Du har brugt den samme slags alle årene uanset mode. Jeg griner ved tanken om alle de gange, du har fået en håndfuld af dem til enten fødselsdag eller jul.

Jeg mærker trætheden og kender den kun alt for godt. Ved med mig selv, at det ikke er den slags træthed, der kræver søvn.

Sukkende konstaterer jeg, at det vil blive hårdt for os alle sammen.

Jeg lægger dynen hen over dig igen, rejser mig og rækker ud efter badekåben på natbordet. Jeg tager den på, går hen til vinduet og letter på gardinet.

Haven ligger hen i mørke, men det gør ikke noget. Jeg ved, at foråret er i fuldt sving med at vække den til live.

Vintergækkerne har stået i fuldt flor den seneste tid, og krokussernes gule farve står som en smuk kontrast til vintergækkernes hvide blomst. Tanken om forårets komme er livsbekræftende, men minder mig samtidig om min egen sårbarhed.

Jeg lukker øjnene og tillader det svære at være.

Sindsbevægelsen rammer mig og gør min krop mat. Det smerter mig at tænke på familiens endeligt. Mine nærmeste vil forsvinde fra mig, og jeg føler mig skyldig. Vil jeg mon nogensinde holde op med at bebrejde mig selv? Det tror jeg ikke. Det bliver en frygtelig tid, og orker jeg det mon lige?

Jeg ved, at jeg vil gøre det dyrebareste ondt. Det vil ramme dem alle, men på hver deres måde. De vil både elske og hade mig, men jeg har ikke fået noget valg.

Vi har haft for travlt. Prioriteret helt forkert, det forstår vi nu. Det nære har manglet, og tiden har vi ikke værdsat nok. Nu kommer vores straf. Fortiden kan vi ikke få tilbage, uanset hvad vi gør og siger herfra.

Det er det, at vi ikke kan have i hænderne, der betyder noget. Vi har jagtet rundt og ladet os mætte af det udenom og kaldt det en nødvendighed, men det værdifulde er ikke omkring, men indeni os.

Vores ø glemte vi alt om over tid. Vi burde have besøgt den oftere. Engang var vi hinandens bedste venner, men vores gensidige fortrolighed forsvandt i travlheden skær, og vi har først fået den del med igen for nylig.

Dette til trods skal fremtiden foregå af ensomhedens vej. Vi skal ikke vedblive at have part i hinanden. Jeg føler mig fanget. Indhentet. Forstår du det? Gør jeg? Det er jeg ikke sikker på er tilfældet, hverken for dig eller mig.

Hvilken vej mon du vil vandre? Min vil blive anderledes, og snart vil vindene kaste os fra hinanden. Solen vil skinne uden at ramme os, og skylden er min alene. Jeg føler mig forpint. Det har aldrig været meningen, at jeg ville gøre nogen ondt.

Jeg slipper gardinet og går hen til den gamle gyngestol. Ved ikke rigtig om jeg skal sætte mig eller gå i seng igen, men jeg

har brug for at tænke og vælger gyngestolen. Jeg sætter mig forsigtigt i den for, at den ikke skal knirke. Mine ben trækker jeg op under mig og mærker varmen fra tæppet, der hænger hen over ryglænet.

Jeg sidder musestille og stirrer frem for mig. Ønsker mig inderligt det eneste, jeg ikke kan få. Mit blik falder på vores bryllupsbillede, der står på den lille kommode. Hvor er det længe siden. Vi var så parate til livet dengang. En tåre løber ned ad min kind, og jeg tørrer den væk med bagsiden af hånden.

Jeg ler, da jeg kommer til at tænke på dengang, vores ældste dreng kom til verden. Du var så nervøs under fødslen. Det irriterede mig grænseløst. Jeg skreg af dig af flere omgange, fordi smerterne ikke skabte plads til dig. Men gud, hvor jeg elskede dig, som du stod der og vidste hverken ud eller ind. De næste fødsler klarede både du og jeg langt mere afbalanceret, om end en fødsel altid er forbundet med mange modstridende følelser.

Jeg mærker blæren trykke og går ud på badeværelset. Jeg får øje på mig selv i det store spejl. Det var din idé med det kæmpe spejl. Skepsissen var stor hos mig dengang, og vi skændtes længe over det. Jeg endte med at give mig, og jeg måtte senere indrømme, at det havde gjort stor lykke, især da

børnene var små. De kunne stå i hundrede år og lave skøre ansigter til sig selv og hinanden.

Jeg kigger intenst på mig selv i spejlet og får øje på de små rynker i ansigtet. Rynker, der ikke var der for få år siden. Det er underligt at se sig selv i en ældre udgave. Du er også begyndt at se ældre ud. Dit udtryk er blevet så tungt på det sidste.

Jeg laver trutmund og store øjne. Det udglatter rynkerne lidt. Jeg smiler og opdager, at rynkerne bliver mange. Jeg lægger ansigtet i neutral stilling og tænker, at det i grunden er uvæsentligt at bruge tid på.

Skabet ved siden af vasken åbner jeg og tager min børste ud. Mit hår har jeg altid elsket at rede. Jeg er bange og snøfter ved tanken om os. Det er min skyld det hele, og jeg er nødt til at være den stærke. Det får mig til at spørge mig selv, om vi har været lykkelige på trods.

Lykkelig. Jeg smager på ordet og siger det højt for mig selv. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal tænke om det. For hvordan opgør man lykken? Er det nødvendigt at lægge til og trække fra som på en gammeldags vægt? Det positive på den ene side og det negative på den anden side og dernæst afvente hvilken side, der er mest vægt på, når alt er gjort op. Nej, sådan en metode vil kun virke i teorien.

Så måske er lykken snarere en sum af livet? Men opgjort hvornår? Ved livets start, slut eller undervejs? Nej, sådan kan man heller ikke opgøre det. Gad vide, om der nogensinde er blevet lavet en endegyldig teori på lykken? Jeg har aldrig hørt om den, men det betyder jo ikke, at den ikke findes. Jeg kører hånden gennem mit hår. Det er dejligt at røre ved.

Måske er lykken en individuel størrelse og umuliggør tanken om det lykkelige par? Nej, det lyder alligevel for egoistisk og passer ikke til menneskets trang til at være to.

Og hvad med tidshorizonten? Kan lykken defineres som langvarig, kortvarig eller måske ligefrem umulig at opnå? Det må vel nok bero på det enkelte individs egen definition.

Jeg lægger hovedet på skrå og lukker øjnene et kort øjeblik, hvor er det smertefuldt herinde. Det svære er at acceptere tingenes tilstand, og så stadig agere stærk i familiens nærvær.

Skaber børnene mon lykke? Ja, det gør de klart på deres egen sære facon, men ligefrem at sige, at børn skulle være lig med evig lykke, er nok en overdrivelse.

Og gad vide om der overhovedet findes noget, der kan kaldes for evig lykke? Nej, det giver ikke rigtig mening på den lange bane. Der skal vel være en kontrast. Jeg sukker og ved

ikke rigtig, hvad jeg skal tænke om det. Jeg føler mig bedrøvet og forvirret.

Måske findes lykken slet ikke i virkeligheden, men kun som begreb. Jeg aner det ikke, og i grunden er jeg også bedøvende ligeglad med, om jeg er lykkelig. Livet elsker jeg bare ubetinget, og jeg vil det om nogen, men ingen tager notits af min bøn, og det gør mig til tider uendelig vred.

Jeg lægger irriteret børsten på plads igen og lukker skabslågen. Sulten gnaver i min mave. Jeg forlader badeværelset og går ud i køkkenet, tager en håndfuld kiks og en flaske vand.

Gulvet føles koldt under mine fødder. Kulden får mine underben til at fremstå blålige, det ser ikke særligt kønt ud, men jeg kan ikke gøre noget for at ændre på dette faktum. Mit væggtab har gjort, at jeg fryser konstant.

Jeg går tilbage til soveværelset, sætter mig stille i gyngestolen og prøver at spise kiksene uden lyd, men du vågner og kigger søvndrukkent på mig. Du spørger, om jeg er okay, og nej, det er jeg ikke, men jeg lader som om og smiler til dig. Du rejser dig for at gå ud at tisse. Da du kommer tilbage, skynder du dig igen ned under den varme dyne. Jeg har spist alle kiksene og børster krummerne ned på gulvet med den ene hånd.

Du kigger på mig fra sengen og spørger til, hvad lægen sagde i går. Jeg mærker virkelighedens tyranni banke på og kigger på dig med bange øjne. Jeg begynder at ryste og får grådfyldt fremstammet, at han var meget venlig. Du efterlyser igen, hvad han sagde og ikke hvordan han havde været. Jeg tager mod til mig og siger, at han sagde, at der ikke var mere, de kunne gøre for mig. Det føles pludseligt så tæt på nu, hvor det er sagt højt.

Du kigger angstfuldt på mig. Jeg ved, at du er bange for fremtiden. Vi har snakket om det mange gange. Du virker så hjælpeløs. Det er underligt at være vidne til, for du har ellers altid været den hårdføre af os to.

”Hvad tænker du på?” siger du lavt og kigger på mig med sørgmodige øjne.

”På os og uvisheden,” svarer jeg ærligt. Jeg vil ikke dø allerede. Vi skulle have været sammen til døden os skilte, når vi blev gamle om mange år og ikke allerede nu.

”Måske tager lægerne fejl,” siger du håbefuldt. ”Det har man jo hørt om før.” Du griber efter en usandsynlighed. Det ved vi begge. Men tanken tillader håbet at leve kortvarigt mellem os.

”Foråret er kommet, og livet består for spirene,” siger jeg. ”Jeg skal herfra lige straks, og du skal videre.” Jeg ved, at jeg

får sagt det lidt for kontant. Men smerterne og mængden af morfin fortæller mig, at tiden er knap. Sommeren vil næppe blive en mulighed for mig.

”Vi skal nok passe godt på Filippa-æbletræet,” siger du for at undgå den ubarmhjertige konfrontation med det uundgåelige. Det er nemmere for dig at forholde dig til det konkrete. Jeg føler med dig. Du elsker, når ting har et defineret facit. Vores facit rummer ikke en definition overhovedet.

”Filippa-æbler har den skønneste smag.” Jeg siger det for at vise dig, at det er ok for mig at skifte emne. Det var din idé, at vi lavede et hjørne i haven, der er mig. Så du og børnene har et sted at mindes, når jeg ikke længere er i livet.

”Ja klart.” Du nikker bekræftende. Jeg tvivler på, at du nogensinde har tænkt over smagen på et Filippa-æble.

”Ja og havenisserne,” griner jeg. Velvidende, at du hader dem og kun gik med til at købe dem, fordi jeg ønskede det.

”Jeg skal nok lade dem stå.” Du lover det. Jeg ved, at du vil holde det, for jeg kender dig.

”Lyset kan du bare slukke om dagen,” siger jeg praktisk. Vi har købt en lille udendørs lanterne. Jeg var først imod, fordi jeg kunne ikke se formålet med, at du skulle være bundet af at

skulle huske at tænde og slukke den, men du insisterede. For dig signalerede den uendelighed.

Du er overbevist om, at vi skal mødes igen senere. Du svarer ikke på det med lyset. Du spørger i stedet, om jeg kommer over og ligger sammen med dig. Jeg rejser mig og skynder mig over under din dyne. Din krop føles varm mod min, og jeg borer mine tæer ind mellem dine lår. Du lader mig gøre det, selvom du normalt hader det, fordi jeg altid ender med at nive hårene på dine lår.

Du holder om mig, og jeg begynder at græde. Jeg er så bange. Det hinsides ved jeg ikke, hvad fører med sig, og det uvisse i det har skabt angsten i mig. Det ukendte er så frygtindgydende, fordi ingen har kunnet forklare mig, hvad det indebærer at dø. Slukker lyset bare helt, eller er der mon noget på den anden side også? Og er det i givet fald godt eller skidt? Jeg har ingen anelse, så det kan kun døden vise mig.

Du kører din hånd gennem mit hår og fortæller, at det var det første, du lagde mærke til ved mig. Jeg klukker lidt, fordi jeg fint kan huske vores første møde.

Du sad i vandkanten på stranden sammen med en kammerat. I havde fået et par øl. Det gjorde dig modig. Du rejste dig, gik hen til mig og sagde, at jeg skulle være kvinden i dit liv,

fordi jeg havde det smukkeste hår. Jeg grinte af dig. Du virkede sød, selvom du var halvfuld. Jeg lod mig smigre af din begejstring for mit hår samt din charmerende måde at servere den på, og vi blev et par den dag.

Du kysser mig på kinden, og jeg lader dig gøre det. Det er rart at mærke dig, og jeg føler mig tryk ved dig. Mon du kan klare dig uden mig? Selvfølgelig kan du det, men det vil blive smertefuldt for os alle. Vi skal snart have fortalt børnene om det endelige. Jeg fælder igen en tåre. Hvorfor skulle det lige ramme vores familie? Det er uretfærdigt. Jeg vil se mine børn som voksne. Vil vide det hele om dem; ikke ende det her.

Dele glæder og sorger med dem. Se dem i uddannelse. I arbejde. Blive gift. Få deres egne børn. Se dem leve livet på godt og ondt. Nej, jeg kan ikke forlade dem. Mine børn har brug for mig, og jeg for dem. Jeg vil blive hos mine kære. Hvorfor er lige jeg blevet syg?

Det bedste sted er her, og jeg vil ikke hinsides allerede. Jeg er bange. Følelsen af tomhed smerter, kræfterne forsvinder lidt for hver dag, og pludselig vil jeg være borte. Jeg vil helst skrige, men jeg kan kun græde.

Du tørrer tårene væk fra mine kinder og prøver at virke stærk, men jeg kan mærke din sårbarhed. Du kysser mig på

munden. Det er dejligt at mærke dine læber mod mine. Du kysser mig blidere, end du plejer. Det er som om, du tror, at jeg vil gå i stykker ved den mindste berøring, men sådan er det ikke. Jeg har brug for at mærke dig.

Jeg stønner let for at lade dig vide, at det er i orden, at vi er fysiske. Det forstår du straks, og du tager min natkjole forsigtigt af og begynder at kysse mig på brysterne og maven, samtidig med at du lader din ene hånd glide gennem mit hår. Det føles velkendt, for det gør du altid. Mit hår er du til stadighed vild med. Genkendelsen er en dejlig følelse, og samhørigheden mellem os kan ikke brydes. Dine berøringer føles trygge. Intet kan måle sig med det, at vi har skabt sammen over tid. Jeg nyder hver en lille del af dig, og det du gør ved mig. Din tunge leger med mine sanser, og mit hjerte fyldes af dig. Dine læber mærkes bløde mod min hud, og rummet omkring os er vores. Du sætter tiden i stå. Dine hænder er blide og ophidsende.

Jeg gengælder dine berøringer. Det er dejligt at se dig forsvinde ind i begæret, og din krop er skøn i natlampens skær. Frækheden tryllebinder mig. Din vejrtrækning er dyb og langsom, det ophidser mig. Du kysser mine bryster intenst, og mine brystvorter bliver stive og hårde. Begæret fylder mig med en intensitet, som jeg ikke har oplevet længe. Du slipper mit hår

og tager i stedet min hånd i din. Du klemmer den, det mærkes rart. Vi hører sammen, du og jeg. Du kigger mig i øjnene og spørger, om det er ok for mig. Jeg stønner et stille ja, og du trænger forsigtigt ind i mig med et stille suk.

Det er lykkens glimt, og vi er på opdagelse sammen. Vi er på vores ø, og det ligner sig selv. Du og jeg for evigt, det må aldrig ende. Jeg vil kun dig. Stemningen er formfuldendt, og følelserne svæver frit. Din krop føles fugtig mod min, og sødmens duft kommer fra dig. Ord vil aldrig kunne beskrive det fulde omfang, og ubrydeligheden mellem os er ubeskrivelig. Vi er begge drevet af kærligheden til hinanden, og dine yndefulde bevægelser gør mig yderligere opstemt. Smerterne træder i baggrunden og lader i stedet begæret om at være der. Jeg lægger mine hænder på dine overarme. De er spændte. Du er stadig en stærk mand, og jeg elsker dig herfra og til evigheden. Det har jeg altid gjort, selv i svære tider, hvor livet ikke altid ville som du og jeg.

Det her må aldrig ende. Vi hører sammen, og ingen eller intet bør skille os fra hinanden. Du lukker øjnene, det ved jeg betyder, at du er tæt på klimaks, og det river mig med. Dine bevægelser bliver mere ivrige, det føles dejligt at være seksuelt forbundet med hinanden. Du stønner højlydt mit navn, og jeg klynker

lavmælt. Du åbner igen øjnene, og jeg kigger på dig og ser en blanding af begær, lyst og frygt i dine øjne og mærker den tåre, du fælder ramme min brystkasse.